

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24545/2024
12.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Стошић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења ништавости споразума и исплате разлике накнаде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2145/23 од 20.08.2024. године, у седници одржаној 12.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2145/23 од 20.08.2024. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2145/23 од 20.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 3115/18 од 23.08.2023. године, у ставу првом изреке, утврђено је према туженом да је Споразум о накнади за експропријацију број 465-1298/11-07 од 05.04.2012. године, закључен код Секретаријата за урбанизам и имовинско - правне послове града Врања између тужиоца и туженог, којим је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште, ништав јер је противан принудним прописима и јавном поретку. У ставу другом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште са кат. парцеле број ..., површине 808м², уписане у ЛН број .. КО Врање 2 у износу од 331.280,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.08.2023. године као дана пресуђења па до коначне исплате. У ставу трећем изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 305.850,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2145/23 од 20.08.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о посебној ревизији туженог, Врховни суд је нашао да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23) да би се о ревизији одлучивало као о изузетно дозвољеној.

Побијаном правноснажном пресудом утврђено је да је ништав споразум о новчаној накнади за експроприсано пољопривредно земљиште, који је тужилац закључио са туженим и обавезан је тужени да тужиоцу исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до висине припадајуће накнаде утврђене према тржишној цени за преузето градско грађевинско земљиште (на основу налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке). Ово због тога што је предметно земљиште, иако се у време експропријације и закључења споразума о висини накнаде у катастру непокретности водило као пољопривредно земљиште, већ имало статус градског грађевинског земљишта у 4. зони. У време експропријације земљиште се налазило у оквиру Просторног плана града Враћа, а у време сачињавања споразума у оквиру Генералног урбанистичког плана града Враћа (који је усвојен 24.12.2009. године и објављен у „Службеном гласнику града Враћа“ бр. 7/2010, на основу којег је донета Одлука о измени и допуни Одлуке о критеријумима и мерилима за утврђивање и обрачун накнаде за уређење грађевинског земљишта). Следом и у време закључења споразума, предметно земљиште представљало је градско грађевинско земљиште, а експроприсано је ради изградње деонице аутопута Е-75 Београд-Ниш-граница са Републиком Македонијом, деоница Владичин Хан - Доњи Нерадовац.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је побијана пресуда у складу са праксом тог суда и правним ставовима израженим како у одлукама тог суда, тако и у одлукама Уставног суда Уж 9026/14 и Уж 6745/15 у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, у ситуацији када је планским документом (у конкретном случају то је Генерални урбанистички план Града Враћа) извршена промена намене из пољопривредног у грађевинско земљиште, а ова промена није евидентирана у катастру непокретности (чланови 83. став 2. и 88. Закона о планирању и изградњи). Због тога нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У складу са наведеним, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења ништавости споразума и исплате поднета је 06.03.2017. године, а преиначена је поднеском од 01.03.2023. године. Вредност предмета спора је 331.280,00 динара, што је испод новчаног износа за дозвољеност ревизије из чланом 468. став 1. ЗПП.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић